

LOBOGÓDISZT A HÁZAKRA

Már csak egy hét választ el bennünket március tizenötödikének megünneplésétől és épen ezért legfőbb ideje, hogy megkérdezzük: van-e valami eredménye annak az országos zászlóakciónak, melyet a házak fellobogóztatása érdekében — tudomásunk szerint — a községi előljáróság útján Gyomára is kiterjesztettek.

Arról van szó, hogy magyarságunknak, hazafias érzésünknek külsőleg is minél hatásosabb módon kifejezést adjunk, különösen olyan alkalmakkor, mint március tizenötödike is, amikor a hagyományainkat, őseink hősi életét ünnepeljük és az ő példamutatásukból új erőt merítünk a jövő diadalmos megvívására.

Az ilyen ünnepélyes alkalmak nem nélkülözhetik a külső díszet, különösen nem nélkülözhetik legszentebb nemzeti jelvényünket: a háromszínű zászlót, melynek ott kell lobognia minden magyar ember házában, jeléül annak, hogy magyarságunkat büszkén megvalljuk, sőt demonstrálunk a magyarságunk mellett.

Az elmúlt évek során szomorú volt látni, hogy nemzeti ünnepeinken — kevés kivétellel — csak a középületeken lengett a piros-fehér-zöld trikolor, mintha nekünk, a község egyetemének, a polgárok ezreinek az ünnepséghöz semmi közünk sem lett volna. Pedig a nemzeti zászló soha sem a hivatalos apparátusért, hanem mindig a nemzet millióiért szökött az ideálok magasságába, értünk: a dolgozó emberekért vezette rohamra az örökre elmasirozott magyar regimenteket, a mi szabadságunkat, a mi testvériesülésünket, a mi egyenrangosításunkat jelentette, a mi lelünk sóvárgásával repdesett a szebb és boldogabb jövő felé és a mi dicsőségünket koronázta meg, amikor diadalmasan fel-

lobogott a teljesedésbe ment vágyak győzelmi torán.

A nemzeti zászló és a körülötte kikristályosodott eszmék senkihez sem álltak és állnak